

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Τὸ ποιτὸν εἰς τὸν νόμιμον αὐτοῦ
 βασιλεῖα καθάρων.

Διήγημα Ἱστορικόν.

(Μετάφρασις.)

1.

Τὰ ἀληθῆ γεγονότα ὅσα ἔχομεν νὰ σὰς διηγηθῶμεν
 τῆμερον συνέβησαν, ἐν ἔτει 1713, εἰς Ἀγγλίαν, ἐπὶ
 τῆς βασιλείας τῆς Ἄννης, μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς
 ἐν Οὐλτρούεκτω εἰρήνης, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ πόλις τοῦ
 Λονδίνου, κυμαινομένη ἐτι ἀπὸ τοῦ ταραχου μεγά-
 λων πολιτικῶν γεγονότων, ἔβλεπεν ἐκ διαλειμάτων
 τοὺς ῥήτορας τοῦ ὄχλου ἐκφράζοντας γεγωνυῖα τῆ
 φωνῆ τὰ φρονήματα αὐτῶν καὶ παρωδοῦντας ἐν ὑπαί-
 θρω ἢ ἐν τοῖς καπηλείοις τὰς Βουλευτικὰς συζητήσεις.

Εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς τῶν οἰκῶν τοῦ λαμπροτέρου
 ΠΑΝΔΩΡΑ.

τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης μέρους, τοῦ καλουμένου
 Δυτικοῦ Τμήματος, εὐπατριδῆς τις, καταδιωκόμενος
 ὑπὸ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους, ἐστάθη ἔμπροσθεν
 μεγάλης ἀριστοκρατικῆς οἰκίας καὶ ἔκρουσε τὴν πύ-
 λην μὲ τὸν κατεστυσμένον ἐκείνον τρόπον, ὅστις
 προαγγέλλει ἄνθρωπον τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας. Ἄ-
 νοιχθείσης δὲ τῆς πύλης, ὁ εὐπατριδῆς εἰσῆλθεν, ἀφοῦ
 εὐχαρίστησε, διὰ χαιρετισμοῦ ἀξιοπρεποῦς αἶμα καὶ
 φιλόφρονος, τὴν δημοτικὴν συνοδίαν αὐτοῦ, ἧτις ἀπῆν-
 τησε διὰ τελευταίας ἐπισυνήσεως, ἐν ἣ διακρίνοντο
 αἱ λέξεις. «Κάτω ὁ δούξ Μερλοβορουγίου! Ζήτω ὁ
 Κάρολος Μορδώντιος, Κόμης Πετερβορουγίας!»

Τὸ κατάλυμα εἰς τὸ ὅποιον ὁ Κόμης οὗτος εἰσῆλθε,
 τοσοῦτον θορυβῶδῶς παραπεμπόμενος, ἐφαίνετο ἐξ ἐ-
 κείνων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὁ ὄχλος δὲν παραμένει,
 διότι οὐδεμίαν ἔχει πολιτικὴν ἀγορμὴν νὰ θραύσῃ τοὺς
 δέλους αὐτῶν. Ὁ εἰσερχόμενος ἐν αὐτῷ ἀνέπνεεν, ἐκ
 πρώτης ἀρετηρίας, τὴν ἰδιάζουσαν ἐκείνην ἀτμοστραί-
 φυλλίδ. 26.

αυτοῦ, τὴν ἐπιείκειαν τῆς Λαίδης Ἰουδίθ καὶ πάντοτε ἤξευρε νὰ ἐρέλχη τὴν ἐλευθεριότητά της διὰ κομψοῦ τινος διηγήματος. Ταύτην ὅμως τὴν φορὰν εἶχε τῶν ὄντι φυλακισθῆ εἰς Οὐρβίνον, ἐπὶ τινι κατατηνύσει γενομένη κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀτυνομίαν. Ὅθεν ἡ Λαίδη Ἰουδίθ ἀπεζημίωσεν ἀφειδῶς ὡς ποιοῦν τὸν μάρτυρα ἐκεῖνον τῆς ἀσφαλείας καὶ ἡσυχίας τοῦ νομίμου βασιλέως της.

II.

Ὅσω δ' ἐάν ἦτο προσηλωμένος ὁ λόρδος Πετερβουργίας πρὸς τὴν Λαίδην Ἰουδίθ Καρέυν, ἡ ἀγαθὴ πρεσβυτίτις δὲν ἤθελεν ἴσως ἀξιωθῆ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐπισκέψεως, ἐάν οὗτος δὲν ἐπαγγελῆ ὑπὸ χρηματικῆς ἀπορίας δι' ἣν οὐδ' αὐτῷ ἀλλοῦ ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῆ εὐσχημῶς. Διότι ἔτρεφεν εἰς τὴν καρδίαν του αἰτήματα τρυφερώτερον, ἰσχυρότερον, τυραννικώτερον τοῦ αἰσθημάτων τὸ ὅποιον ὁ ἀγαθώτερος τῶν ἀνεψιῶν δύναται νὰ ἔχη πρὸς τὴν ἀρίστην τῶν θείων ὑπῆρχε δ' ἐν Λονδίῳ φωνή ἡχοῦσα εἰς τὴν ἀκοήν του θελκτικώτερον τῆς φωνῆς τοῦ θαυμαστοτέρου τῶν καναρίων. Ὁ λόρδος Πετερβουργίας ἠγάπα τὴν περίφημον αἰδὸν Ἀναστασίαν Ῥόβινσον καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἀνταγαπᾶται, ἡ μᾶλλον ἀντηγαπᾶτο τῶν ὄντι, μόνη δὲ ἡ ὑπερφάνεια τοῦ κατεπολέμει εἰς ἐτὶ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὅποιαν εἶχε πρὸς τὴν δώστη εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομαζ' αὐτοῦ, διὰ γάμου ἐπισημοῦ. Ὅσῳσι συνέπιπτε μεταξὺ αὐτῶν λόγος περὶ τοῦ σπουδαίου ἐκεῖνου ζητήματος τοῦ νομίμου γάμου, ὁ κόμης ἐπροφασίζετο τὰς προλήψεις τῆς θείας του, ἧτις, κατὰ τὸ λέγειν αὐτοῦ, ἤθελεν ἀποκληρώσει ἀνεψιὸν τοσοῦτον ἐπιλήτμονα τοῦ κοινωνικοῦ βαθμοῦ του ὥστε νὰ προσλάβῃ σύζυγον ἐκ τῆς τάξεως τῶν θεατριστῶν. Ἀπεζημίω δὲ τὴν φίλην του, διὰ τὴν διηνεκῆ ἐκείνην ἀποποιήσιν τῆς νομιμοποιήσεως τῶν σχέσεων αὐτῶν, χορηγῶν αὐτῇ ἀπειρα καὶ πολυτιμὰ δῶρα, μὴ ἀποποιούμενος οὐδεμίαν ὄρεξίν της, ἡ μᾶλλον ἐντροφῶν εἰς τὸ νὰ παράγῃ τὰς ὄρεξεις ταύτας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι πολλακίς τὰς προέλαβεν. Ἡ Ἀναστασία ἐνδοεὶ κάλλιστα τί σημαίνει ἡ μεγάλη αὐτῆ προθυμία, καὶ ἂν ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν εὐχαριστεῖται εὐκόλως, δὲν ἐπραττε τοῦτο εἰμὴ διὰ νὰ φέρῃ εἰς ἀμνηχανίαν τὴν ἐρωτικὴν ἐλευθεριότητα τοῦ κόμητος καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἐδαπάνη ἤδη ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ περισσόττερα ἐντὸς ἐνός ἔτους, ἀρ' ὅτι ἤθελε δαπανῆσαι δι' ἅπαντος τοῦ βίου, ἐάν εἶχεν αὐτὴν νόμιμον σύζυγον. Ἡ περιουσία λοιπὸν τῆς θείας ἐκινδύνευε νὰ κατασπευθεῖ πρὶν ἔτι κληρονομηθῆ ἀλλὰ ὁ κόμης δὲν ἰθεῖωρει ἄξια τῆς Ἀναστασίας εἰμὴ τὰ λαμπρότερα καὶ πολυτιμότερα τῶν πραγμάτων, οὐδεμίαν δὲ ἐπιθυμίαν αὐτῆς ὑπελάμβανε παράλογον, ἐνόσω ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκπληρωθῆ.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ὁ λόρδος Πετερβουργίας εὗρε τὴν Ἀναστασίαν σύννον, καὶ ἀπὸ τοῦ μικροῦ αὐτῆς μορφαμοῦ καὶ τοῦ λεπτοῦ μειδιάματος ἐνόησεν, ὅτι κάτι ἔχει νὰ τὸν ζητήσῃ. Σημειωτέον, ὅτι τὴν προτερίαν εἶχον ἰδεῖ τὴν δούκησαν τῆς Νορθουμβερλανδίας εἰς τὸν περίπατον ἐπὶ ἀμάξης χαριστάτης, συρμένης ὑπὸ δύο ὠραίων ἵππων, καὶ ὅτι ἡ Ἀνα-

στασία, ἀρῶ τὴν παρετήρησεν ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν, παρεπὸν ἐπὶ τὸ ἄχαρι σχῆμα τοῦ ἰδίου αὐτῆς ὄχηματος καὶ τὸ βαρὺ τῶν δύο πελωρίων ἵππων αὐτῆς βῆμα. Ὅθεν ὁ κόμης εἶχε σπεύσει ν' ἀγοράσῃ παράματα ἐν ἀγνοίᾳ της αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ὄχημα καὶ τὸ ζεῦγος τῆς δουκῆσσης, καὶ, μὴ ἀμφιβάλλων ἤδη ὅτι προέλαβε τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πόθου τὸν ὅποιον εἶχε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ ἐρωμένη του, ἔχαιρε καθ' ἑαυτὸν, διότι μετὰ ἐν τέταρτον ἐμελλε νὰ λάβῃ τὴν ἀπροσδόκητον εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ κινήσῃ αὐτὴ εἰς τὸν περίπατον τὴν ζηλοτυπίαν τῶν κομψότερων τοῦ Λονδίνου κυριῶν.

Ἀλλὰ φεῦ! ὁ δυστυχὴς κόμης ἦτο πολλὰ μακρὰν τοῦ νὰ μαντεύσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὅποιαν ἐνέφαινον τὸ σύννον ἐκεῖνο πρόσωπον, καὶ ὁ μικρὸς μορφαμοῦ, καὶ τὸ λεπτὸν μειδιάμα. Μετὰ πολλὰς περιφράσεις καὶ ῥητορικὰς στροφὰς, ἡ Ἀναστασία τὸν δεικνύσασεν, ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ἡ δυστυχέστερα τῶν γυναικῶν, ὅτι δὲν θέλει πλέον ποτὲ τραγωδῆσαι οὔτε εἰς τὸ θέατρον, οὔτε εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅτι θέλει περιπέσει εἰς μαρτυρίαν, ὅτι θέλει ἀθηνῆσαι, ὅτι θέλει ἀποθάνει ἐάν δὲν ἀποκτήσῃ τὸ κανάριον τῆς Λαίδης Ἰουδίθ Καρέυ!

Τὸ κανάριον τῆς Λαίδης Ἰουδίθ Καρέυ! Τῆ ἀληθείᾳ ὁ κόμης Πετερβουργίας ἤθελεν εὑρεθῆ εἰς ὀλιγωτέραν ἀμνηχανίαν ἂν ἡ Ἀναστασία ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὸν φόνικα τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, τὸ ὄνομα Ῥῶκ τῆς Χαλιμᾶς ἢ πᾶν ἄλλο πτηνὸν τοῦ ποιητικοῦ ἢ τοῦ προκατακλυσμαίου κόσμου. Ἀλλὰ τὸ κανάριον τῆς Λαίδης Ἰουδίθ! Καὶ ἴσως νὰ τὸ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὴν θεῖαν του; τὸ πρᾶγμα ἦτον ἀδύνατον. Ποτὲ κάμμία ἐρωμένη τῆς ἱπποτικῆς τοῦ μεσαιῶνος ἐποχῆς δὲν καθυπέβαλεν εἰς τοιαύτην δοκιμασίαν τὸν ῥιψοκίνδυνον αὐτῆς λάτρη. Βεβαίως ἡ Ἀναστασία ἤθελε νὰ τὸν φέρῃ εἰς παραφροσύνην: ἢ μήπως ἐπαίζει; Ἀλλ' ὄχι, τὸ ζήτημα ἦτο σπουδαῖον, ἡ Ἀναστασία τὸ ἀπέδειξε τετραγωνικῶς, ὥστε ὁ λόρδος Πετερβουργίας, παρὰ νὰ στερηθῆ τὴν ἐρωμένην του, ὑπεσχέθη εἰς αὐτὴν ὅτι θέλει λάβῃ τὸ κανάριον. Ἐπὶ τίνος ὅμως τρόπου; Οὐδ' αὐτὸς ἀκόμη ἤξευρε, καὶ ὑπεσχέθη τὸ πρᾶγμα, κρύπτων ἐν ἑαυτῷ βαθεῖαν ἀπόγνωσιν.—Ἄν δὲν εἰμπορέσω νὰ φυλάξω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, τότε σκοτόνομαι, ἡ μᾶλλον κάμνω, ὅτι εἰμπορῶ διὰ νὰ σκοτωθῶ.—Διότι ὁ λόρδος μας, ὅσον ἰδιόβουθμος καὶ ἂν ἦτο, ἐπειδὴ ἐπηγγέλλετο συγχρόνως τὸν τε ναῦτην καὶ τὸν στρατιώτην, δὲν εἶχε χρεῖαν αὐτοχειρίας διὰ νὰ κόψῃ τὰς ἡμέρας του πρὸς δευτέρους, περιηγητῆς ὄν ἀτρόμητος καὶ γνώριμος, ὡς ἔλεγε περὶ αὐτοῦ ὁ Σουίφτης, ὄλων τῶν ταχυδρόμων καὶ ὄλων τῶν βασιλέων τῆς Εὐρώπης, ἠδύνατο, εἰς τελευταίαν τινὰ περιήγησιν, νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ χρημηνισθῆ ἀπὸ κάμμιᾶς τῶν κορυφῶν τῶν Ἀλπεων ἢ τῶν Πυρηναίων.

Ἐν τούτοις εἶχεν ὑποσχέθη τὸ κανάριον καὶ ἐπὶ τελους προετίμησε τὴν πιθανὴν ἀπελπισίαν τῆς θείας του ἀπὸ τὴν ἰδίαν του, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν τῆς Ἀναστασίας: καὶ ἐπειδὴ ἐθεώρει ἀδύνατον τὴν ἐκ προαιρέσεως εἰς αὐτὸν παραχώρησιν τοῦ πτηνοῦ, ἀπεφάσισε νὰ τὸ ὑπεξαιρέσῃ. Ἰσως δὲ κατώρθωσε τὸν σκοπὸν του; πῶς ἠπάτησε τὴν φιλόστοργον προσοχὴν τῆς

Λαίδης Ἰουδίθ; Ἄθλον. Τὸ πιθανώτερον εἶναι βέβαια, ὅτι, ὡς ἐπραξέ ποτε ἐν Καταλωνίᾳ διὰ νὰ κυριεύσῃ τὸ φρούριον τῆς Δενίας, ἀπεπλάνησε καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦ φρουροῦ: ἀλλ' ὅπως δὲ ποτε, ὁ κόμης Πετερβουργίας ἔφερε τὸ περίφημον κανάριον εἰς τὴν Ἀναστασίαν, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τὸ φυλάξῃ ὅσον ἐνδέχεται μυστικόν, νὰ μὴ τὸ ἴδῃ εἰμὴ αὐτὴ καὶ μόνη ὅπερ ἡ ἰδιότροπος αἰδὸς ὑπεσχέθη, καταναχθεῖσα ἀπὸ τὸ νέον τοῦτο δείγμα τῆς ἀγάπης τοσοῦτον περιωνύμου στρατηγοῦ. Μάθετε προστούτοις, ὅτι, ὄχι ἐπὶ τῆ ἐλπίδι τοῦ ν' ἀπατηθῆ ἡ ἀγαθὴ κτήτωρ τοῦ Πιπῆ, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ εὐκολυνθῆ ἡ σπαγωγὴ του, τὸ θαυμάσιον πτηνὸν ἀνεπληρώθη δι' ἑτέρου καναρίου, ὑποβολιμαίου, τοῦ αὐτοῦ μεγέθους καὶ χρώματος, ἐπίσης τιθασσοῦ, ἀπαρἀλλάχτου ἐνὶ λόγῳ . . . ἐκτὸς ὅτι μάτην ἤθελε περιμένει τις ν' ἀκούσῃ ἀπὸ αὐτοῦ τὸ Ἰακωβιτικὸν μέλος, καὶ τὰς λέξεις ἐκείνας τὰς τοσοῦτον καλῶς προφερόμενας, ἡ μᾶλλον τὴν διαμαρτύρησιν ἐκείνην τὴν ὅποιαν πτηνάριον δειλαίον ἀπέφθινε κατὰ τῶν καθεστῶτων τῆς Ἀγγλίας: Ζήτω ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος!

Ὁ κόμης Πετερβουργίας, ἐκπλαγείς ὑπὸ τῆς προπετειίας αὐτοῦ καὶ τῆς ὑπεξαιρέσεως, δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ φανῆ εἰς τὴν θεῖαν του: καὶ ἀπεμακρύνθη μάλιστα ἐπὶ τινὰ χρόνον, διὰ νὰ ἀποφύγῃ πᾶσαν ἐξήγησιν. Ὅταν δὲ προσῆλθε πάλιν πρὸς αὐτὴν, εἶχε συμπέσει ἐν τῷ μεταξὺ πολιτικῶν γεγονότων σπουδαῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἡ γραῖα Λαίδη Ἰουδίθ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀδιαφορῶς. Ὁ ἱππότης τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, πεισθείς εἰς συμβουλὰς ὀλθερίας, εἶχεν ἀποθιβάσθῃ εἰς τὴν Σκωτίαν: ἀλλὰ ἡ τύχη ἐπρόδωκε τὴν ἀνδρίαν του, καὶ ἦτθηθεις, καὶ προσπλακισθείς ὡς κακοῦργος, ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ πάλιν εἰς τὴν ξένην.

Ὁ κόμης Πετερβουργίας δὲν εἶχε λοιπὸν νὰ δείξῃ ὅτι ἀπορεῖ διότι εὗρε τὴν θεῖαν του περίλυπον. Αὐτὴ δὲ, προλαμβάνουσα ἀπάσας αὐτοῦ τὰς παραμυθίας, τὸν ὠμίλησε πρῶτη περὶ τῆς καταστροφῆς: δι' ἣν ἐθρήνησε ὡς πικρῆ Ἰακωβίτις, καὶ ἔπειτα, διὰ φυσικοῦ τῶν ἰδεῶν αὐτῆς συνδέσμου, μεταβάσα εἰς τὸ φίλτατον κανάριον: «Ἄ! Κάρολέ μου, ἐπρόσθεσε, ὁ δὲ κόμης ἤρχισεν ἤδη νὰ χωριῖ καὶ νὰ ἀνατριχιάξῃ, Ἄ! Κάρολέ μου, ἐνὸς ὅστις ἐνόησε δὲν ἤθελες νὰ πιστεύσῃς εἰς τὴν εὐαισθησίαν τοῦ Πιπῆ μου. . . μάθε, ὅτι τὸ δυστυχὲς πτηνάριον, ἀρ' ἤς ἐποχῆς ὁ νόμιμος ἡμῶν βασιλεὺς ἐπαθε τὴν ἀνέλπιστον ταύτην συμφορὰν, δὲν πέθεται οὐδὲ φωνὴν νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του ὑποθέσεις ὅπως τὸ δείγμα τοῦτο τῆς εὐαισθησίας με προσηλοῖ περισσότερον εἰς τὸ ἀγαπητὸν ἐκεῖνο ἀντικείμενον!

Ὡστε χάρις εἰς τὴν τύχην του καὶ εἰς τὴν προκατάληψιν τῆς εὐγενοῦς πρεσβυτίδος, ὁ κόμης μας ἐσώθη. Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι δὲν ἔψευσε τὴν τοιαύτην ἐρμηναίαν τῆς συμπαθητικῆς σιγῆς τοῦ φιλοβασιλείου πτηνοῦ: ἀλλ' ἀρῶ παραβῆλε τὴν ἐγγλωττον ἐκείνην ἀφανίαν με τὴν υἱικὴν ἀφοσίωσιν τὴν ἀποδώσασαν ποτὲ τὸν λόγον εἰς τὸν ἄλλον υἱὸν τοῦ Κροῖσου, ἔδραμε πρὸς τὴν φίλτατην του Ἀναστασίαν διὰ νὰ τὴν συστήσῃ νὰ φυλάτῃ μυστικώτερον παρὰ ποτὲ τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐτυχούς αὐτῶν ὑπεξαιρέσεως.

III.

Ἐπὶ τὸν πνεύματα πικρόχολα καὶ μισάνθρωπα, τὰ ὅποια, ἐπιτηδεύόμενα, ν' ἀνακαλύπτωσι κηλίδας εἰς τὸν ἥλιον καὶ πονηρὰς ἰδέας εἰς τὴν γυναικείαν καρδίαν, ὑποπεύουσιν ἴσως, ὅτι ἡ Ἀναστασία Ῥόβινσον ἐπεθύμησε πολὺ ὀλιγώτερον τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πολυθρυλλήτου καναρίου παρὰ τὴν ἀπελπισίαν καὶ ἐπομένως τὸν θάνατον τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης θείας, τὴν ὅποιαν ἀντέτασσαν εἰς αὐτὴν ὡς τὸ μόνον κώλυμα τοῦ μετὰ τοῦ κόμητος τῆς Πετερβουργίας γάμου της. Ἄν τῶν ὄντι ἤλπισε τοιοῦτον τι, ἠπατήθη βέβαια δεινῶς. Ἀλλὰ φεῦ! συμβαίνει εἰς τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας ἡμῶν, τὰ τοσοῦτον πολλακίς ἀναπληροῦντα τὰ ἀληθῆ τοῦ κόσμου τούτου πράγματα, ὅτι εἰς αὐτὰ ταῦτα τὰ πράγματα, εἶναι δηλαδὴ πρόσκαιρα. Τὸ ὑποβολιμαῖον κανάριον ἀπέθανε θάνατον φυσικόν, ἡ μᾶλλον ἐγένεθ θῆμα νέας τινός συνωμοσίας, ὡς εἴναι ἐπιτετραμμένον νὰ τὸ ὑποπεύσωμεν, καὶ περὶ μὴ ὄντες πικρόχολοι τοσοῦτον, οὐδὲ μισάνθρωποι ὅσον αἱ ἀγαθαὶ ἐκεῖναι ψυχαί, τὰς ὁποίας πρὸ μικροῦ αἰνιττόμεθα. Ἀπέθανε δὲ, καὶ, ὡς τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς! , ἡ εὐγενὴς λαίδη Ἰουδίθ οὐδένα ἔτρεφε τότε τὸν παρήγορον, διότι ὁ φίλτατος αὐτῆς ἀνεψιὸς ἀπεθῆκε. Κύριος οἶδε πῶσα δάκρυα ἐχύθησαν ἐπὶ τοῦ μακαρίτου!

Ἡ δὲ πηγὴ τῶν δακρῶν τούτων δὲν εἶχεν ἐτι ξηρανθῆ, ὅτε εἰσῆγαγον παρὰ τῆς Λαίδης Ἰουδίθ νέαν τινὰ καὶ ὠραίαν ξένην, ζητήσαντα παρ' αὐτῆς μυστικὴν συνέντευξιν. Ἡ Λαίδη Ἰουδίθ, ἧτις δὲν ἐπήγγαγεν ἤδη οὔτε εἰς τὴν αὐλὴν, οὔτε εἰς τὰς συναναστροφὰς, οὔτε εἰς τὸ θέατρον, δὲν εἶχε ποτὲ οὐδὲ ἀκούσει, οὐδέ ἰδεῖ τὴν περίφημον Ἀναστασίαν ἦτο δὲ αὐτὴ, καὶ, ὡς ἀληθὴς σειρὴν, κατεγοήτευεν εὐχερῶς τὴν προσοχὴν τῆς πρεσβυτίδος, παρεξέθη ἐπιτηδείως τῆς ἀφορηῆς δι' ἣν δῆθεν εἶχε ζητήσει τὴν συνέντευξιν ἐκείνην, καὶ ἐτι ἐπιτηδειότερον εὗρε τὸν τρόπον τοῦ νὰ τραγωδήσῃ. . . Ἐπὶ μέλος δ' ἐπροτίμησεν ἡ Ἀναστασία: Τὸ μέλος βέβαια τὸ ὅποιον τοιοῦτον χαριέντως ἤθελε τὸ θαυμαστὸν κανάριον, τὸ Ἰακωβιτικὸν μέλος, διότι ἡ Λαίδη Ἰουδίθ, περιελθούσα εἰς ἕκστασιν καὶ κλαύσασα ὑπὸ τῆς κατανύξεως, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ καθ' ἑαυτὴν, ὅτι ἂν ὁ Πιπῆς εἶχε ἐτι, ἤθελε καταπροτερήθῃ ὑπὸ τὴν θελκτικῆς ἐκείνης φωνῆς, ἧτις ἦτον ἱκανὴ νὰ ὑπαγάγῃ εἰς τὸν νόμιμον βασιλέα ἅπαντας τοὺς ἀποστάτας αὐτοῦ ὑπηκόους τῆς Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, καὶ Ἰρλανδίας. . . Ἄ! ὅποια παραμυθία, ὅποια εὐτυχία ἐάν τοιοῦτον ἄσμα ἠδύνατο ἐκ διαλειμμάτων νὰ εὐφραίνῃ τὴν ἐρημίαν της. » Αὐτὴ τοῦλάχιστον ἦτον ἡ ἰδέα τὴν ὅποιαν ἐξέφρασε πρὸς τὴν ὠραίαν αἰδὸν, ἧτις ἐπερίμενε τοιοῦτον τι, ἀλλὰ ἀπήντησε μετὰ πολλὴν σεμνότητα, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς της, ὁ φίλτατος αὐτῆς ἀνεψιός. . . καὶ τοῦτο ἦτον ἀπόρρητον. . . τὸ ὅποιον μυστικώτατα ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν Λαίδην Ἰουδίθ. . . ὁ ἀνεψιὸς της πρὸ καιροῦ κατώρθωσε νὰ παγιδεύσῃ τὸν ἐρωτα γυναικὸς ἀδούσης τοῦλάχιστον ὅσον καὶ αὐτὴ καλῶς. Ἐνὶ λόγῳ, ἡ Λαίδη Ἰουδίθ ἐμαθε (πάντοτε ὡς μυστικόν) ὅτι ὁ ἀνεψιὸς της ὤμοσε νὰ λάβῃ σύζυγον τὴν ὠραίαν Ἀνα-

— Ὁ κύριέ μου, εἶπεν, πόσον μὲ κατεστήσατε εὐτυχῆ!

— Κόρη μου, ἀπήντησεν ὁ μέγας ἀνὴρ, αὕτη ἡ ἡμέρα εἶναι μίξ τῶν ὠραιότερων τῆς ζωῆς μου!

Περαιθεῖσθαι τῆς τελειῆς, ὁ Κυβιέρως παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν χαριστάτην κόρην, ἣτις ἐγευματίσεν μετὰ τῆς οἰκογενείας του· τὸ δ' ἐσπέρας, ἐνῶ ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ ἐκεῖνη, τὴν ἐνεχειρίσθη μικρὸν πράσινον χαρτοφυλάκιον, εἰπών·

— Ἐδαπάνησας πέντε χιλιάδας φράγκων ἐκ τῶν δεκαπέντε χιλιάδων τὰς ὁποίας σὲ κατέλιπον ἡ μήτηρ σου ἡ σύζυγος τοῦ διαδόχου τῆς βασιλείας, μὲ ἐπεφόρτισε νὰ σὲ ἀποδώσω τὸ ποσὸν αὐτὸ, ἐκτός δὲ τούτου, θέλεις εὑρεῖν ἐν τῷ χαρτοφυλάκιῳ καὶ διάταγμα, δι' οὗ σὲ προσδιορίζεται ἐτήσια σύνταξις χιλίων διακοσίων φράγκων ἀπὸ τοῦ ἰδιαίτερου Βασιλικῆς ταμείου. Βλέπεις, Μαρία μου, ὅτι ἡ φιλοπονία, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἐλεημοσύνη δὲν μένουσιν ἀβράβευτοι. Ἔπαγε τώρα! καὶ μὴ λησμονῆς νὰ ἔρχεσαι κατὰ πᾶσαν δεκάτην πέμτην ἡμέραν, τὴν κυριακὴν, ἐδῶ διὰ νὰ γευματίσῃς μετὰ τὴν κόρην μου, μετὰ τὴν γυναῖκά μου καὶ μετὰ ἐμὲ.

Σὰς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν ἔφερον ἡ Μαρία οἰκάδε! ποῖσι εὐλογίαι ἐξῆλθον ἀπὸ τῶν γηραιῶν χειλέων τῆς Μαργαρίτας, καὶ μετὰ πόσην εὐλάβειαν ἅπανα ἡ εὐτυχῆς αὕτη οἰκογένεια προσνυχήθη τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν Θεόν!

Τὴν δ' ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἣτις ἐφαίνετο ἀκόμη ὄνειρον εἰς τὴν Μαρίαν, ἡ νέα αὕτη κόρη ἐργάζετο πλησίον τοῦ παραθύρου τῆς· ἀλλὰ, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἡ ἀνάμνησις ὧν ὅσα τὴν συνέβησαν τὴν προτεραίαν ἔφερε πολλὰς εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς διακοπὰς, καὶ ὁ νοῦς τῆς ἐπλανᾶτο εἰς μακρὰς καὶ ἠδεῖας σκέψεις, ὅτε αἰφνης οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς, οἵτινες περιήγαντο ἀττόκτως τῆδε κἀκεῖσε, προσηλώθησαν εἰς τὴν ἀντικρὺ οἰκίαν. Διότι ἐξήρχοντο ἀπὸ αὐτῆς ἱερεῖς ἀπάγοντες νεκρὸν, κατόπιν δὲ ὠδευε νέος τις θρηνῶν ἀπαρηγόρητα! . . . Ὁ δυστυχῆς παρέπεμπε τὴν μητέρα του εἰς τὸν τάφον. Ἡ Μαρία δὲν εἰμπόρετε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά τῆς, καθότι ἠσθάνθη οἶκτον καὶ συμπάθειαν πρὸς τὴν θλίψιν τοῦ νέου ἐκείνου, ἐνθυμηθεῖσα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν εἶχεν ἴδει καὶ αὐτὴ ἀπαγόμενον τὸν νεκρὸν τῆς μητρὸς τῆς.

Εἶτε ἐκ τύχης, εἶτε διότι ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησεν οὕτω, ὁ νέος ὑψώσας τὴν κεφαλὴν εἶδε τὰ δάκρυα τῆς νέας καὶ ἐνόησεν ὅτι τὸν λυπεῖται· ἡ δὲ ἀπροσδόκητος αὕτη συμπάθεια, κατέστησεν ὀλιγώτερον ἀφόρητον τὴν ἀδυσώπητον αὐτοῦ θλίψιν, διότι ἐστοχάσθη ὅτι δὲν εἶναι ὅλως διόλου ἐγκαταλελειμμένος ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὴν ἐσπέραν, ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἐρημον δωμάτιόν του, ὅπου δὲν εὔρε πλέον τὴν μητέρα του, ἀνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζῃ τὴν Μαρίαν, ἣτις ἐργάζετο, φωτιζομένη ὑπὸ φανοῦ καὶ ἔχουσα περὶ αὐτὴν τὰ τέκνα τῆς καὶ τὴν Μαργαρίταν.

Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μηνός, ὁ Κυβιέρως ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν προστατευομένην του. Ἐξερχόμενον δὲ,

νέος τις εὐεῖδης καὶ μελανεύμων τὸν περιέμενε πλησίον τῆς ἀμάξης του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριέ μου, εἶπεν, ἀλλὰ ἤθελον νὰ ἀξιωθῶ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ ὑποθέσεώς τινος ἀρορώσεως τὴν κυρίαν Μαρίαν.

Ὁ Κυβιέρως τὸν εἶπε ν' ἀναβῆ εἰς τὴν ἀμαξίαν του καὶ νὰ καθῆσθαι πλησίον του. Ὁ δὲ νέος τὸν διηγῆθη ὅτι ὀνομάζεται Φίλιππος Τ. . . ., ὅτι εἶναι ἐργάτης εἰς ἓν τυπογραφεῖον, ὅτι ἠγάπα τὴν Κ^α Μαρίαν καὶ ὅτι ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῆ.

— Δὲν εἶμαι ὅλως διόλου ἄφορος, εἶπεν, ἔχω μικρὰν πρὸς ὄσον χιλίων φράγκων καὶ κερδίω ἀπὸ τῆς ἐργασίας μου ἑπτὰ φράγκα τὴν ἡμέραν. Τελευταῖον, διάγω βίον χρηστὸν καὶ δὲν στεροῦμαι ἀνατροφῆς. Ἡ Κ^α Μαρία θέλει ζῆσαι εὐτυχῆς μαζί μου· τοῦλάχιστον θέλω προσπαθῆσαι παντὶ σθένει νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῆ.

Ὁ Κυβιέρως, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Μαρίαν,

— Νέος τις, τὴν εἶπεν, ὁ καταντικρὺ τῆς οἰκίας σου γείτων, μ' ἐλάλησε τώρα περὶ σοῦ.

Λαμπρὸν δ' ἐρύθημα ἐκάλυψε τὰς παρειὰς τῆς νέας κόρης.

— Ἴδου καλὸς δι' αὐτὸν οἰωνός, ἐπρόσθεσεν ὁ φυσιολόγος· εἶναι περιττόν νὰ προσθέσω ὅτι σὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅτι ζητεῖ νὰ σὲ νυμφευθῆ.

— Φίλτατε προστατά μου, ἀπήντησεν ἡ Μαρία, συνελθοῦσα ἀπὸ τὴν ταρχήν τῆς, μετὰ στιγμιαίαν σιωπῆν, ἡ πρότασις ἀνθρώπου τιμίου, ὅστις ζητεῖ νὰ με καταστήσῃ σύζυγόν του, καὶ ζητεῖ τούτο δι' ὑμῶν, εἶναι βεβαίως ἐντιμωτάτη δι' ἐμὲ. Πλὴν πρὶν ἀπαντήσω, ὀρεῖλω νὰ σὰς δώσω ἐξηγήσεις τινὰς, ἡ μᾶλλον, ἀφοῦ μὲ ἀκούτετε, θέλετε ὑμεῖς ἀπαντήσαι ἀντ' ἐμοῦ.

Ὁ πατὴρ μου ἀνῆκεν εἰς μικρὰν ἐμπορικὴν οἰκαγένειαν, ἡ δὲ μήτηρ μου ἦτο κληρονόμος ἐνδόξου ὀνόματος, ὥστε ὁ γάμος αὐτῶν ἐτελέσθη παρὰ τὴν ἀμοιβίαν τῶν γονέων θέλησιν. Ἐντεῦθεν οἱ δύο ἐκεῖνοι δυστυχῆς ἐπαθὸν πολλὰς θλίψεις καὶ πικρὰς δοκιμασίας, εἰς τὰς ὁποίας ἀμόφοροι ὑπέκυψαν· καὶ ἰδοὺ διατὶ εἶμαι ὄρφανὴ καὶ μόνη εἰς τὸν κόσμον! Ἀλλὰ, καὶ ἐγκαταλελειμμένη καὶ πτωχὴ, διττάζω, κύριέ μου, νὰ ὑπανδρευθῶ ἀπλοῦν ἐργάτην. Ἐὰν δὲν ἔχω δίκαιον, θέλω ὑπερικήσει τὸν δισταγμὸν μου αὐτόν. Εἰπέτε με, τί μὲ συμβουλεύετε;

— Θέλω ἐπαναλάβει κατὰ λέξιν τὴν συνομιλίαν μας εἰς τὸν Φίλιππον· καὶ αὐτὸς ἄς ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ ζητήματος.

Ἐπῆγε δὲ τῶνδ' ἐπισημασθέντων ταῦτα πάντα εἰς τὸν νέον, ὅστις τὸν ἤκουσε κεκυρῶς.

— Τί ἀποφασίζεις λοιπόν;

— Κύριέ μου, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος, παρακαλέσατε τὴν Κ^α Μαρίαν, νὰ προσμείνῃ δύο ἔτη, πρὶν σκεφθῆ περὶ ἄλλου γάμου. Τὴν ζητῶ τὴν χάριν ταύτην, ἐν ὀνόματι τῆς μητρὸς μου καὶ τῆς ἐδικῆς τῆς μητρὸς, αἵτινες ἀμόφοροι μᾶς θεωροῦσιν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἐντὸς τοῦ διαστήματος τούτου θέλω ἀποκτήσει κοινωνικὴν θέσιν ἀξίαν αὐτῆς.

Ὁ Κυβιέρως ἀνέβη πάλιν τὰ τέσσαρα κατώματα

τοῦ καταλύματος τῆς Μαρίας καὶ ἔφερον εἰς αὐτὴν τὴν γράφον) δύνασθαι σήμερον διεμνηθεῖσαι πᾶσαν ἱερογλυφικὴν γραφὴν ἀλανθάστως, καὶ οὕτως ἀνέγνω τὸν Ὁβελίσκον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλανθάστως καὶ χωρὶς οὐδεμιᾶς ἀπορίας, ἢ, ἂν τῷ μὲν ἀπορία ἀκόμη, αὕτη μόνον εἶναι ποῦ κρυβήσονται τοῦ λοιποῦ οἱ ματαιόσχολοι τῆς Δύσεως ἄνδρες, οἱ Σαρπολίδοι, καὶ οἱ Ροσελίνοι, καὶ οἱ Σειψοφόροι, καὶ οἱ Λέτροτες· διότι οὕτε τις δύναται εἰπεῖν ἡμῖν τώρα ὅτι οἱ κόποι αὐτῶν καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτῶν οὐκ ἀπόλωστο ἐν τῇ ματαιοπορίᾳ αὐτῶν, οὕτε ὁ τῆς Ροσείτης μέλας λίθος, οὐδὲ ὁ Φλαμίνιος ὀβελίσκος δύναται θεωρηθῆναι ὡς βάσις, καὶ τοῦ Ἐρμαπίανος ἡ μεταφράσις εἶναι πλάνη.

Μὴ νομίτη δὲ τις ὅτι ἡ ἐκστήθις τῶν ἐρηθέντων χειρογράφων ἦτον κατόρθωμα εὐκολον καὶ πάση διανοίᾳ ἐπιχτόν. Δὲν γνωρίζομεν μὲν τὸν ὄγκον αὐτῶν, βιαζόμεθα ὅμως νὰ πιστεύσωμεν ὅτι, ἂν ὁ Ἀριανὸς σύγκειται ἐκ τρισέκοντα τόμων, ταῦτα πρέπει νὰ σύγκεινται τοῦλάχιστον ἐκ τρισχιλίων. Ἴδου διατὶ: Ἡ μέθοδος τοῦ ἀναγινώσκειν τὰ ἱερογλυφικά δὲν εἶναι ὁποῖαν τὴν λέγουσι τῶν ἀνδρῶν τῆς Δύσεως τὰ ἀρήματα, ἀλλ' ἐντελὴς ἄλλη: Τὰ σημεῖα δὲν εἶναι φωνητικά, ὡς τὰ ἡμέτερα γράμματα, ἀλλ' ἐξ ἱερογραφικῶν, ὧν δηλαδὴ ἕκαστον ἐμφαίνει ἐν πᾶσι μίαν ἰδέαν, ἀλλ', ἂν ἡ λέξις μᾶς ἐπιτρέπεται, ἐννοιογραφικῶν, δηλαδὴ ἕκαστον παριστᾷ μίαν ὀλόκληρον ἔννοιαν, ἢ μίαν φράσιν. Καὶ τί λέγω μίαν; δεκαεὶ ἀντὶ μίας, κατὰ τὴν θέσιν καὶ τὰ συμπλέγματα. Καὶ μεγάλην μεταβολὴν λαμβάνει ἡ ἔννοια εἰς τὴν θαυμασίαν ταύτην γραφὴν ὡς ἐκ τῆς προσαλλήλου θέσεως τῶν σημείων καὶ τῆς προσθαφαιρέσεως ἐνός ἐξ αὐτῶν. Οἷον ὅταν παρίσταται ἀνὴρ, καὶ παρὰ τὴν κνήμην αὐτοῦ κάρθαρος καὶ ὑπὲρ τὸν κάρθαρον σφίρις καὶ ἐπὶ τοῦ σφίριος κύκλος, καὶ παρὰ τῷ σφίριον, καὶ ἐπὶ τῷ σφίρι χειρὸς σκῆπτρον φέροισα, τότε ἡ παράστασις σημαίνει: Ἐκραυῖθη ὁ ἀνὴρ ἐν τῷ σπέρματι αὐτοῦ. Ἄν ὅμως εἰς τὴν παράστασιν ταύτην προστεθῇ ὀφθαλμός, τότε σημαίνει: Καὶ ἠγάπησεν αὐτὸν ὁ πατεροπότης, καὶ πάντα ἐδωρήσαστο αὐτῷ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ, καὶ διεξήρανε τὴν γῆν τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ, καὶ ἐμεγάλυνεν αὐτὸν ἐν κράτει καὶ δικαιοσύνη! Ἄν λοιπὸν ἕκαστον σημείον μεταβαλλόμενον ἐν ἐκάστῳ συμπλέγματι μετέβαλλε τὴν ἔννοιαν, ἔπεται ὅτι τόσα σημεῖα ἢ τοῦλάχιστον τόσα συμπλέγματα ὑπῆρχον ἐν τῇ γραφῇ ἱερογλυφικῆς γλώσσης, τόσα συμπλέγματα εἶχον νὰ ἐξηγήσωσιν οἱ συγγραφεῖς οὗς ἀνεκάλυψε καὶ ἀπεστήθισεν ὁ νέος ἐρμηνευτὴς τοῦ Ὁβελίσκου, ὅσας ἐνόησας δύναται νὰ ἐκφράσῃ ἡ γλῶσσα. Τόσας δὲ ἐνόησας πᾶσα γλῶσσα δύναται νὰ ἐκφράσῃ, ὅσους λογικούς συνδυασμούς ἐπιδέχονται αἱ λέξεις αὐτῆς· διότι καὶ μία λέξις ἐκφράζει ἔννοιαν, καὶ εἰκοσιπέντ' ὡς εἶδαμεν εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, καὶ ἐκατὸν, καὶ χίλιαι. Ὅστις δὲ θέλει νὰ ἐνοήσῃ εἰς πόσας ἐνοίας δύναται νὰ συνδυασθῶσιν αἱ λέξεις γλώσσης τινός, ἄς ἐνθυμηθῆ ὅτι τὰ εἰκοσιτέσσαρα μόνα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου δύναται κατὰ μαθηματικούς ὑπολογισμούς νὰ συνδυασθῶσι κατὰ ἑξακοσίας χιλιάδας τρισεκατομμύρια,

Ἡ Μαργαρίτα ὑπῆγε νὰ εἰπῆ εἰς τὸν Φίλιππον νὰ προσέλθῃ.

— Κύριέ μου, τὸν εἶπεν ὁ Κυβιέρως, ἰδοὺ ἡ ἀρξαιολογία σου. Ὁ Φίλιππος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐπλήρουν τὰ βλέφαρά του, καὶ τοὺς εὐφροσύνους ὀλολυγμούς, οἵτινες ἐπέεζον τὸ στήθος του.

Μετὰ τρεῖς δὲ μῆνας, ὁ γάμος ἐπανυχισθῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κυβιέρου. Καὶ σήμερον ὁ Φίλιππος εἶναι εἰς τῶν ὀνομαστοτέρων καὶ πλουσιωτέρων τῆς Γαλλίας τυπογράφων. Ἡ Μαρία τὸν συνέδραμε πολλὴ εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας τοὺς ὁποίους κατέβαλε πρὸς ἀπόκτησιν τῆς περιουσίας ἐκείνης. Εἰς δὲ τὴν αἴθουσαν τῆς γυναικὸς αὐτῆς ὑπάρχει λιθίνη τοῦ Κυβιέρου προτομὴ καὶ ἀνθοδέσμη μαραμμένη. Ἐἶναι ἀρὰ γε ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν, ὅτι οὐδέποτε κυττάζει ἀνευ ζωηρᾶς συγκινήσεως τὴν προτομὴν ἐκείνην καὶ τὴν ἀνθοδέσμη;

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΠΕΡΙ ΟΒΕΛΙΣΚΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΩΝ.

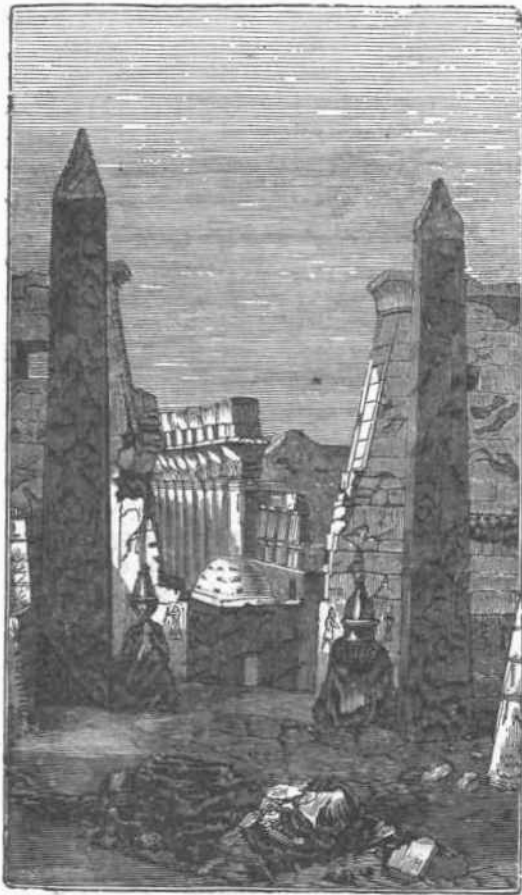
(Ἴδε Φιλ. 25.)

Ἀμφιβάλλομεν ἂν μετὰ τὰ προεκτεθέντα περὶ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Πελασγικῶν χειρογράφων, μένωσι πολλοὶ ἀναγνώσται ἔχοντες βοθηθεῖαν ἀνάγκην ὅπως ἐκτιμήσωσι καὶ τὰ περὶ ἐξηγήσεως τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Αἰγυπτιακοῦ Ὁβελίσκου ἐν τῷ ἀριθμῷ τῆς 20 Ἰανουαρίου 1851 τοῦ Τηλεγράφου τοῦ Βοσπόρου δημοσιευόμενα· καὶ φοβόμεθα μὴ φανῶμεν ἐν μόνον περιττολογούντες, ἀλλὰ καὶ ἀξιόμημοι προσέτι καθ' ἑνδιατρίβοντες εἰς τὰ περὶ ὧν δὲν ὑπάρχει ὁ ἀμφιβάλλων. Καὶ ὅμως ἀραξ προσαγαγόντες τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖρα, θὰ τὸ πῶμεν μέχρι τῆς ἐσχάτης ἰλύος του. Κατὰ τὴν διατριβὴν ἣν ἐδέχθη νὰ καταχωρήσῃ ὁ Τηλεγράφος, ὁ πανευδαίμων θνητὸς εἰς οὗ τὰς χεῖρας, κατὰ παραδοξὸν σύμπτωσιν, περιήλθον τόσα τεράστια χειρόγραφα, ὧν ἐν καὶ μόνον ἤρκει ὅπως δοξάσῃ τὸν αἰῶνα ἐν ᾧ εὔρεθη καὶ τὸ ἴθνος παρ' ᾧ διατρεῖται, ὧν ἕκαστον εἶναι μυριοβιβλίον βιβλιοθήκης ἀντάξιον, αὐτὸς κέκτηται καὶ, οὐχὶ ἐν, ἀλλὰ ἐπὶ διάφορα ἀρχαῖα συγγράμματα, περὶ ἱερογλυφικῶν πραγματευόμενα. Ταῦτα πάντα ἐξεστῆθισεν ὁ ἱδιοκτήτης αὐτῶν ἐπὶ δεκάετιαν ὄλην, καὶ ἐγένετο κάτοχος τῆς τῶν ἱερογλυφικῶν γλώσσεως, ὥστε καὶ ἀνευ τούτων (τῶν χειρο-

κόλως θέλω εὑρει τί ν' ἀντιτάξω εἰς τοὺς λέγοντας ὅτι ἐκ τῆς Εὐτέρης ἐλήφθησαν τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα τῶν μνημείων καὶ συγγραφῶν· ὅτι δ' εἰς αὐτὰ προσετέθησαν τινὰ πλαστόγραμμα ἄλλα, καὶ ὅτι τὸ ὄλον ἐκαρκεύθη διὰ τῶν ἀποπολογιῶν ἐκείνων, αἵτινες ἀσεβοῦσι πρὸς γλώσσαν καὶ ἱστορίαν, καὶ προτείνονται ὡς μετάφρασις ἀληθῆς τοῦ Ὀβελίσκου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἄλλ' ὅσον ματαιόλογοι καὶ ἂν ἦναι οἱ ἄνδρες τῆς δύσεως, ἴσως τινὲς τῶν ἀναγνωστῶν δὲν θὰ δυσαρστηθῶσιν. ἂν, ἐγκταλείποντες τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Βυζαντινοῦ Ὀβελίσκου εἰς τὴν τύχην τῆς, καὶ ἀποστρέφοντες τὸ βλέμμα καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς γονακῆς τοῦ Τνεράχθου, μετ' ἐκστάσεως διὰ τοῦ Τηλεγράφου τὴν μακροθυμίαν, ἰδῶμεν διὰ βραχέων μῆτι καὶ αὐτοὶ λέγουσι περὶ ἀναγνώσεως τῶν ἱερογλύφων;

Κατ' αὐτοὺς, οἱ Ὀβελίσκοι ἦσαν στήλαι μονόλιθοι, τετράπλευροι, πυραμιδοειδεῖς, εἰς πυραμίδιον ἀποληγούσαι, συνήθως ἐκ συνηθίτου πυροποικίλου λίθου (γρανίτου) τετμημένοι, καὶ πάντοτε ἀνά δύο ἰστάμενοι πρὸ τοῦ πυθῶνος τῶν μεγάλων ὀρθοστυλίων ἢ δημοσίων οἰκοδομῶν, ὅσας ἀνήγειρον οἱ βασιλεῖς. Οὕτως

εἰς τὴν παρούσαν εἰκόνα δύο ὀβελίσκοι ἐχόσμου, μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ ἐλάσσων αὐτῶν μετεκομίσθη εἰς τὰ Παρίσια, ἐξῶθεν τὸν πυλῶνα τοῦ Λουξόρ, καταπληκτικῶν ἐρείπιων τῶν μεγάλων ἀνακτόρων ἐν ταῖς Αἰγυπτιακαῖς Θήβαις. Κατακαλύπτονται δὲ αἱ στήλαι αὐταὶ ἀνωθεν μέχρι κάτω, καὶ πολλάκις ἐπι-

τῶν τεσσάρων πλευρῶν των, δι' ἱερογλυφικῶν, ἅτινα ἐξηγοῦσι τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ οἰκοδομηματος, ἀπαριθμοῦσι τὰς γενομένας αὐτῶ ἐποικοδομας καὶ ἐπικοσμήσεις, ἀναφέρουσι τοὺς θεοὺς εἰς οὓς ἀφιέρωνται καὶ τὸν ἀνεγείραντα βασιλεῖα, προσέτι δὲ τὰς τιμὰς ἃς οὗτο; ἔλαβε παρὰ τῶν ἱερέων ἕνεκα τῆς ἀφιέρωσός.

Ἡ γραφὴ ἐν Αἰγύπτῳ ἦτον τριῶν εἰδῶν, ἡ ἱερογλυφική, ἡ ἱερατικὴ, συγκειμένη ἐκ σημείων ἐπιτετημένων ἐκ τῶν ἱερογλυφικῶν, δι' ὧν ἔγραφον οἱ ἱερεῖς, καὶ ἡ δημοτικὴ, συγκειμένη ἐκ σημείων ἐπιτομωτέρων καὶ ὀλιγαριθμῶν διὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν. Ἐπὶ τῶν μνημείων κυρίως ἐπεγράφοντο τὰ ἱερογλυφικά. (*)

Ἡ ἱερογλυφικὴ γραφὴ ἦτον, ὡς κατ' ἀρχὰς ἐνομιζέτο, ἐν γένει, ὡς δὲ ἦδη φρονοῦσιν οἱ ἄνδρες τῆς δύσεως, κατὰ μέρος ἰδεογραφικὴ, ὑποδιαρουμένη εἰς εἰκονικὴν καὶ συμβολικὴν. Θέλων δηλαδὴ ὁ ἀρχαῖος Αἰγύπιος νὰ γράψῃ τὴν λέξιν λέων, εἰκόνιζεν ἕνα λέοντα, τὴν λέξιν ὄφις, εἰκόνιζεν ἕνα ὄφιν. Αὕτη εἶναι ἡ εἰκονικὴ γραφὴ, καὶ αὕτη ἀρκεῖ διὰ τὰ ὑλικά ἀντικείμενα καθ' ἑαυτὰ ἐκφραζόμενα. Τοιαύτη εἶναι μέχρι τοῦδε ἡ γραφὴ τινῶν ἡμιαγρίων λαῶν τῆς Πολυνησίας.

Ἀλλὰ δι' ἰδέας ἀπρηρημένας, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀντικειμένων καὶ τῶν ἰδεῶν τὰς σχέσεις, δὲν ἀρκεῖ αὕτη διὰ τοῦτο αὐτὰς παρίστων εἰκονίζοντες ἀντικείμενα ἔχοντά τινα σχέσιν πρὸς τὰς ἰδέας ἐκεῖνας. Οἶον θέλοντες νὰ παραστήσωσι δύναμιν, ἀπεικονίζον τὸ ἰσχυρότερον τῶν ζώων, τὸν λέοντα· αἰωνιότητα, τὸν κύκλον, γραμμὴν ἀτελεύτητον, καὶ τὰ ὅμοια. Τοῦτο εἶναι τὸ συμβολικὸν μέρος τῆς ἰδεογραφικῆς γραφῆς, ἐν ᾧ τὰ σημεῖα ἐχρησίμευον καὶ ὡς χαρακτηριστικὰ, περιορίζοντα τὴν σημασίαν τῶν εἰκονικῶν. Οὕτως εἰκὼν ἀνθρώπου ἐσήμαινεν ἄνθρωπος· ἂν δ' ἐφόρει ἢ ἐκράτει σύμβολον βασιλείας, μετεβάλλετο εἰς βασιλεῖα.

Διὰ δὲ τὴν συνάφειαν τῶν ἰδεῶν παρατηρεῖται ἐπιτέτακται ἰδέα δύναται νὰ ἔχη 48 διάφορα κατηγορούμενα, τὰς σχέσεις αὐτῆς ἐμφαίνοντα. Τόσα λοιπὸν σημεῖα ἰδιαίτερα ἀπητοῦντο, ἅτινα, προστιθέμενα εἰς τὰ εἰκονικὰ ἢ ἰδεογραφικά, προσδιώριζον τὸ γένος, τὸν ἀριθμὸν, τὴν διάθεσιν, τὸν χρόνον, τὸ πρόσωπον αὐτῶν κτλ.

Ἄλλ' ὑπῆρχον λέξεις δι' ἃς ταῦτα πάντα δὲν ἤρχον ἀκόμη τοιαῦτα ἦσαν τὰ κύρια ὀνόματα, μὴ ἐμφαίνοντα οὔτε γινικὰς προσθηγίας ἀντικειμένων, οὔτε ἰδέας, ἀλλὰ ῥητὰ άτομα. Καὶ δι' αὐτῶν τὴν παράστασιν ὅμως ὑπῆρχε τρόπος. Ὅλοι αἱ πρωτότυποι καὶ μὴ σύνθετοι λέξεις τῆς Αἰγυπτιακῆς γλώσσης, ἧτις ἀπεδείχθη σήμερον μετὰ βεβαιότητος ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ τῆ κοπτικῆ, (**) ἦσαν μονοσύλλαβοι. Ἐπομένως ἐκάστη συλ-

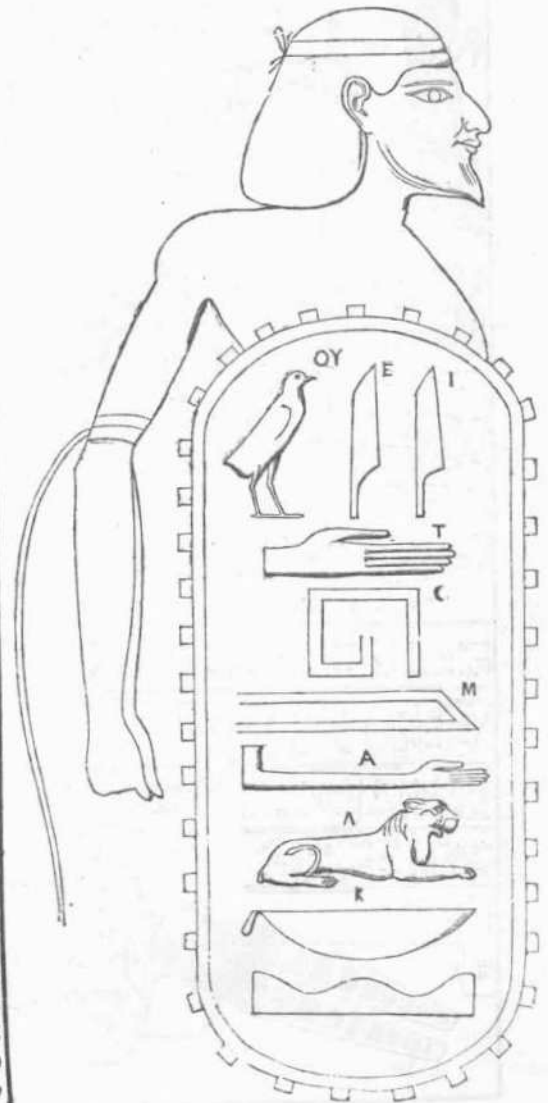
(*) Δὲν ἀναγινώσκω τὰ ἱερογλυφικά, διότι δὲν ἤξεύρω τὴν κοπτικὴν· οὔτε εἶπα ποτὲ ὅτι ε' ἀναγινώσκω, ὡς διεχυρίζεται ὁ ἐξηγητὴς τῆς Μουσίας ἐν Ἀριθ. 381 τοῦ Τηλεγράφου. Ἐπαναλαβόντων μόνον ὅσα εἶπον οἱ σοφοὶ Αἰγυπτιολόγοι περὶ αὐτῶν. Τὰ ἐλεγχόμενα δὲν εἶναι φύσεως ὥστε ν' ἀπαριθμῶσιν πολλὰν τοῦ ἐλέγχοντος τὴν σοφίαν.

(**) Καθ' ὅσον ἡ μέθοδος τοῦ Σαμπολλιᾶνος ἐσημαζέτο εἰς τὰς ἱερογλυφικὰς ἐπιγραφὰς, ἀνεγινώσκοντο ἐν αὐταῖς λέξεις καὶ φράσεις ἔχουσαι σημασίαν ἐν τῇ κοπτικῇ. Εἶναι ἀνάγκη ἄλλης, ἀποδείξεως περὶ τῆς ταυτότητος τῶν δύο γλωσσῶν;

λαβὴ ἐνός κυρίου ὀνόματος ἐσήμαινεν ἀντικείμενόν τι, ἐπιδεχόμενον παράστασιν ἢ εἰκονικὴν ἢ συμβολικὴν. Ἐπρεπε λοιπὸν, πρὸς παράστασιν τοῦ κυρίου ὀνόματος, πλησίον τῆς εἰκόνης τοῦ ἀνθρώπου νὰ γραφῶσι τὰ δύο ἢ τρία σημεῖα, τὰ εἰκονίζοντα τὴν σημασίαν ἐκάστης τῶν συλλαβῶν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ὡς, ἂν π. χ. ἐπρόκειτο νὰ γραφῆ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Λυκολέοντος, ἤθελε χαραχθῆ παρὰ τῷ σχήματι τοῦ ἀνδρός σχῆμα λύκου, καὶ μετ' αὐτὸ σχῆμα λέοντος, ἀπαρριπτικῶς ὡς γράφοντα· τῶν νεωτέρων οἱ συλλαβόγραφοι.

Πῶς ὅμως δὲ τῆς μεθόδου ταύτης νὰ γραφῶσι τὰ ξένα ὀνόματα, ἅτινα οὐδεμίαν σημασίαν εἶχον ἐν τῇ ἐγγχωρίῳ γλώσσῃ, οὐδὲ διηροῦντο εἰς συλλαβὰς ἐμφαινούσας κατ' αὐτὴν παραστατὰ πράγματα; Αὕτη ἦτον δυσκολία ἐπιστητῆ μάλιστα ὅταν οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου ἦσαν ξένοι, Συροάραβες, Πέρσαι, Ἕλληνες ἢ Ῥωμαῖοι, ἂν ἐχαράττοντο καὶ ἐπ' αὐτῶν ἱερογλυφικὰ ἐπιγραφὰ. Τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ πολλὰ ἄλλα περὶ αἰγυπτιακῆς γραφῆς καὶ γλώσσης, ἔλυσεν ἐν εὐεμα γεγόμενον κατὰ τὴν ἐκστρατεῖαν τῶν Γάλλων εἰς Αἰγύπτον, ὁ σήμερον τῷ Βρετανικῷ μουσεῖῳ ἀνήκων λίθος τῆς Ροσέτης. Οὗτος, ὡς γνωστὸν, ἔχει ἐπιγραφὴν τρίγλωσσον, ἱερογλυφικὴν, δημοτικὴν καὶ Ἑλληνικὴν. Βλ. τοῦ τελευταίου μέρους αὐτοῦ ἐφάνη ὅτι ἦν τῆς ἐποχῆς Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως πολλάκις ἐπᾶν ἤρχετο εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μετάφρασιν, ἄρα καὶ εἰς τὸ ἱερογλυφικὸν πρωτότυπον. Ἀλλὰ ποῦ, καὶ πῶς γεγραμμένον; Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἐπιγραφῆς παρετηρήθησαν τινὰ ἄλλειψοειδῆ πλαίσια, περικλείοντα σημεῖα τινὰ, πάντοτε τὰ αὐτὰ, καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστώτα εἰς ἀποστάσεις σχεδὸν ἀνάλογους πρὸς τὰς τοῦ βασιλικῆς ὀνόματος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κειμένῳ. Ἀλλὰ περιείχον τῶ ὄντι ταῦτα τὸ ὄνομα Πτολεμαῖος; καὶ κατὰ τί σύστημα γεγραμμένον; Τίς ἐδύνατο νὰ τὸ εἶπῃ; Μετὰ τινὰ ἔτη ὁ αἰγυπτιολόγος Βαλζόνης εὑρεν ἐν Φιλαῖς δύο μικρὰς στήλας, ὧν ἡ μία περιείχεν ἐπιγραφὴν ἱερογλυφικὴν, καὶ ἡ ἄλλη τὴν Ἑλληνικὴν αὐτῆς μετάφρασιν. Ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κειμένῳ περιείχοντο τὰ ὀνόματα Πτολεμαίου καὶ Κλεοπάτρας· ἐν δὲ τῷ ἱερογλυφικῷ, περὶ τὴν θέσιν ἣν ἐπέειχεν ἐν τῇ μετάφρασει τὸ ὄνομα Πτολεμαῖος ὑπῆρχε τὸ αὐτὸ πλαίσιον μὲ τὰ αὐτὰ σημεῖα ὡς ἐπὶ τοῦ λίθου τῆς Ροσέτης. Δὲν ἔμενα λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι τὸ πλαίσιον τοῦτο περιείχε τὸ ὄνομα τοῦ Πτολεμαίου ἱερογλυφικῶς γεγραμμένον. Προέτι παρετηρήθη ὅτι εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτον τὸ τῆς Κλεοπάτρας ὄνομα γεγραμμένον, ἀντεστοίχει ἄλλο πλαίσιον. Ἄρα, τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων διεκρίνοντο γραφόμενα ἐντός ἄλλειψοειδῶν πλαισίων. Προέτι δὲ, τὸ πρῶτον σημεῖον τοῦ ὀνόματος τοῦ Πτολεμαίου ἦν τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ πέμπτον τοῦ ὀνόματος τῆς Κλεοπάτρας, καὶ τὸ τέταρτον τοῦ Πτολεμαίου πρὸς τὸ δεύτερον τῆς Κλεοπάτρας, ἀπαρριπτικῶς καθὼς τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ἐνός εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ πέμπτον τοῦ ἄλλου, καὶ τὸ τέταρτον ἐκείνου πρὸς τὸ δεύτερον τούτου. Ἄρα τὰ σημεῖα ταῦτα ἦσαν

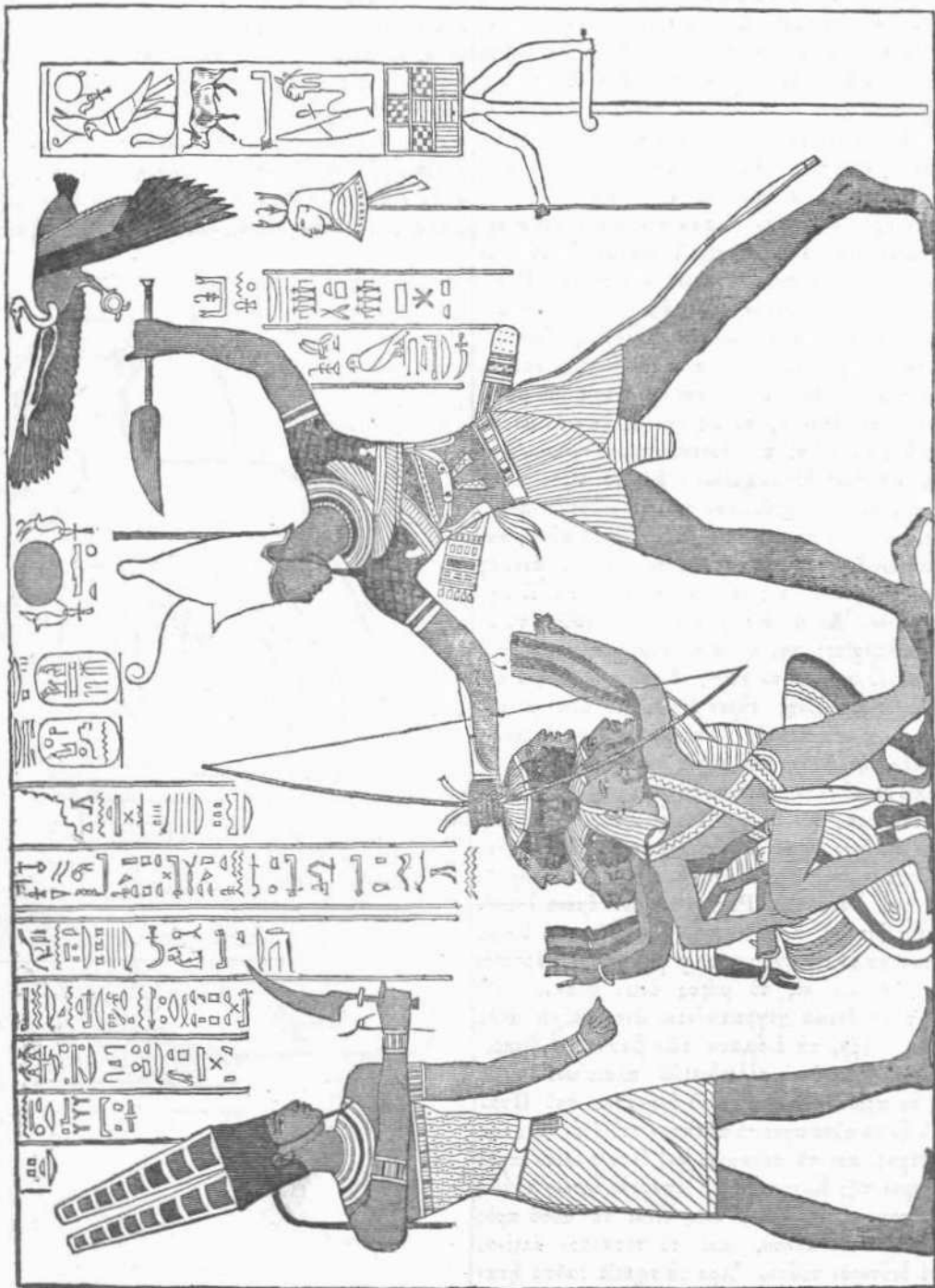
φωνητικά, ἦσαν γράμματα! Τοῦτο ἐρημύθη καὶ εἰς ἄλλα γράμματα καὶ μνημεῖα. καὶ εὐρέθη ἐπιληθεῖσαν. Ἄλλη λοιπὸν κατηγορεῖ τῶν Αἰγυπτιακῶν γραμμάτων ἦσαν τὰ φωνητικά, ὧν ἕκαστον παρίστα μίαν φωνήν, ἐκείνην δηλαδὴ δι' ἣς ἤρχετο τὸ ὄνομα τοῦ πράγματος οὗ εἰκὼν ἦν τὸ γράμμα. Οὕτως ὁ Ἄετός, Ἄδμ παρ' Αἰγυπτίους, ἐδήλου τὸ γράμμα Α. Ὁ Λέων, Λάδω αἰγυπτιαστὶ, τὸ Λ, ἡ χεὶρ, Τὸτ παρ' Αἰγυπτίους, τὸ Τ, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἐπειδὴ δὲ τὰ γράμματα ταῦτα ἦσαν συγγένως εἰκόνας, αἵτινες ἐκτόμουσαν τὰ μνημεῖα ἐρ' ὧν ἐχαράττοντο, διὰ τοῦτο, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μονοτονίας, δι' ἐκάστην φωνὴν ὑπῆρχε προσδιωρισμένον οὐ μόνον ἐν, ἀλλὰ καὶ πλείονα σημεῖα, ὧν τὸ ὄνομα ἤρχετο ἀπὸ τῆς φωνῆς ἐκείνης. Οἶον, οὐ μόνον ὁ Λέων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄνθος τοῦ Λαυτοῦ ἐνέφαινε τὸ Λ. Ἐν ὅλοις δὲ, ὁ ἀριθμὸς τῶν φωνητικῶν τούτων ἱερογλύφων δὲν ὑπερέβαινε τὰ διακάσια. Καὶ δὲν τὰ μεταχειρίζοντο, ὡς κατ' ὀλίγον ἀνεκαλύφθη, εἰς μόνην τὴν γλυφὴν ξένων ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν γραμματικῶν σχέσεων τῶν λέξεων, ἀκόμη καὶ εἰς λέξεις ὧν ἡ εἰκονικὴ καὶ συμ-

βολική παράστασις δὲν εἶναι εὐκόλος καὶ εὐνόητος. Καὶ τοσαύτη ἐγένετο χρῆσις αὐτῶν, ὥστε ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τὰ δύο τρίτα τῶν σημείων εἰσι φωνητικά, τὸ δὲ ἄλλο τρίτον εἰκονικά καὶ συμβολικά, σχεδὸν ἐξ ἴσου διαιρούμενα. Οὕτως εἰς τὴν φράσιν ὁ θεὸς ἐπλασε τοὺς ἀνθρώπους, ἡ λέξις θεὸς ἤθελε γραφῆ δια τοῦ συμβολικοῦ σημείου τοῦ ἐμφαινόντος τὴν θεότητα. Ἡ λέξις ἐπλασε, διὰ τῶν φωνητικῶν σημείων τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν ἀντίστοιχον τοῦ πλάττω αἰγυπτιακῆν λέξιν, μετὰ τῶν γραμματικῶν φωνητικῶν αὐξήσεων, αἵτινες δηλοῦσι τὸ τρίτον εἰκὸν ἀρσενικὸν πρόσωπον τοῦ ἀορίστου τοὺς ἀνθρώπους ἤθελε γρα-

φῆ ἢ φωνητικῶς καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἄρθρον, ἢ εἰκονικῶς μὲν ὁ ἄνθρωπος, μετ' αὐτὸν δὲ τρεῖς φωνητικά, αἵτινες εἰσι τὰ γραμματικὰ σημεία τοῦ πληθυντικοῦ.

Ἡ εἰς τὴν προλαβοῦσαν σελίδα δημοσιευομένη εἰκὼν, ὡς καὶ ὁ ὀλιγώτερον ἐμπειρος περὶ τὴν φυσιογνωμικὴν εὐκόλως θέλει γνωρίζει, παριστᾷ Ἰουδαῖον καὶ παρατηρήσεως ἄξιον εἶναι ὅτι τοῦ ἔθνους τούτου οἱ χαρακτήρες ἀπὸ τρισχιλίων ἐτῶν πρὸ Χριστοῦ μέχρι τῆς σήμερον δὲν μετεβλήθησαν. Ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ φέρει ἀπίδα ἢ πλαίσιον μεθ' ἱερογλυφικῶν γραμμάτων. Καθ' ἃ δ' ἐξήχθησαν ἐκ τῶν

Σέσωτρις.

δεγλώσσων κυρίων ὀνομάτων, ὡς προεβρίθη, ἡ κοπιεσμαινεὶ τὸ φωνῆν I ἢ E· τὸ πηγόν, OY· ἢ χεῖρ Δ ἢ T· ὁ τετράγωνος Μαλανδρος, δασεῖαν αἰ παρὰ ἡλλοὶ ἠνωμένοι γραμμαῖ, M· ὁ βραχίον, A· ὁ ἄνω A· τὸ τμήμα κύκλου K. Μόνον δὲ τὸ τελευταῖον σημεῖον εἶναι ἰδιογραφικόν, καὶ δηλοῖ τόπον, ὥστε ἐξ ὅλων τούτων τῶν ἱερογλυφῶν συντίθενται αἱ λέξεις IEOYT' MAAK ἢτοι Ἰουδαίων βασιλεὺς, ἢ αὐτὴ ἐπιγραφή ἦν κατ' ἔθος ἠξεύρομεν ὅτι ἐπέγραψαν καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

Εἰς δὲ τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἣτις παριστᾷ τὸν Σέσωτριν ἀποκεφαλίζοντα διὰ μιᾶς πολυαριθμῶν ἐχθρῶν Μαύρους, Ἀραβας, Ἰουδαίους, ἐνώπιον τοῦ Ὀσίριδος, τὰ δύο πλαίσια, τὰ ὑπεράνω καὶ ἐμπρὸς τῆς τιάρας τοῦ βασιλέως, περιέχουσι τὰ δύο ὀνόματα αὐτοῦ, τὸ βασιλικὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν. Ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνά του φαίνονται δύο σημεῖα, θρῦον καὶ μέλισσα. Περὶ τοῦ πρώτου, ὡς φαίνεται, λέγει ὁ Πλούταρχος (Π. Ἰσ. καὶ Ὀσιρ. κς.) Θρῦν βασιλέα καὶ τὸ νότιον τοῦ κόσμου γράφουσι· περὶ δὲ τῆς μέλισσης, ὁ μὲν Ὀραπόλλων: λαὸν πρὸς βασιλέα πειθήγιον δηλοῦντες μέλισσαν ζωγραφῶσιν. Ἄλλ' ὀρθότερον, φαίνεται, ὁ Χαϊρέμων (ἐν Τζέτζη): ἀντι βασιλέως μέλισσαν ἔγραψον. Κατὰ ταῦτα φαίνεται ὅτι θρῦον καὶ μέλισσα εἰδήλου: βασιλεὺς τοῦ νότου καὶ τοῦ βορρᾶ (τῆς νοτίας καὶ βορείας Αἰγύπτου). Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ σημεῖον ἄνωθεν τοῦ ἐμπρὸς καὶ ὑπὲρ τὴν τιάραν πρώτου πλαίσιου· τμήμα κύκλου καὶ ὑπ' αὐτὸ δύο γραμμαῖ παράλληλοι, ἄρχων τῶν δύο κόσμων (ἢτοι τῶν δύο μερῶν τῆς Αἰγύπτου). Ὀπίσω δὲ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τοῦ Σέσωτρινος ὑψοῦται ἡ βασιλικὴ αὐτοῦ σημαία, περιέχουσα ἓνα τῶν διακριτικῶν τίτλων του, ὑποτιθεμένη δὲ ὅτι φέρεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὀπαδοῦ αὐτοῦ, ὅστις εἰς τὴν δεξιάν κρατεῖ σκήπτρον κεκοσμημένον διὰ προτομῆς τοῦ βασιλέως. Αἱ σημαῖαι αὗται λαμβάνονται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ὀβελίσκων, ὡς ὑπάρχουσι καὶ ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν τοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀρχεται δὲ καὶ ἡ παρούσα ὡς καὶ πᾶσαι αἱ τοῦ ὀβελίσκου, διὰ τοῦ τιαιοφόρου ἱερακοῦ. Ἐπειτα δὲ ἐπονται καὶ ἐν ταύτῃ καὶ ἐν ἐκείναις (τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν τριῶν πλευρῶν, κατὰ τὸ ἐν τῷ Τηλεγράφῳ ἀτελέστατον διάγραμμα) ὁ βουὶ καὶ ὁ βραχίον, δι' ὧν διακρίνεται ἡ δεκάτη ὀγδόη δυναστεία. Ὄστε, ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς φέρ' εἰπεῖν πλευρᾶς τοῦ ὀβελίσκου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφαιρέσιων τῶν παραστάσεων τοῦ πυραμίδου καὶ τῆς ὑπ' αὐτὴν, αἵτινες εἰσὶν οὐχὶ ἱερογλυφα, ἀλλ' εἰκόνες, ἐμφαίνουσαι προσκύνησιν, ἀφαιρέσεις ἐπειτα τῆς σημαίας, ἣτις περιέχει τὸν διακριτικὸν τίτλον τοῦ βασιλέως, ἀφαιρέθentos προσέτι καὶ τοῦ ὑπ' αὐτὴν πλαίσιου, περιέχοντος τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μόλις μένουσι κατὰ τὸ ἐν τῷ Τηλεγράφῳ διάγραμμα, εἴκοσι σημεῖα δια τὸ λοιπὸν κείμενον.

Τέλος πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ ὑποτιθεμένη μεταφράσις ἐκείνη, εἶναι ἐφ' ἐκάστης πλευρᾶς δέθεν ἄρτια. Ἐν τούτοις ὁ ὀβελίσκος τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν σώζεται πλήρως, ἀλλ' εἶναι κατὰ τὸ κάτω

μέρος αὐτοῦ, τίς οἶδε μετὰ πόσων ἱερογλυφῶν, ἠεροτήριασμένοις.

Ταῦτα καὶ περὶ τοῦ ὀβελίσκου. Καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν πάσῃ τῇ διατριβῇ περιοριζόμεθα ἐκθέτοντες καὶ παραθέτοντες. Ἐκαστος ἄ: ἐξαγάγη εἰς συμπεράσματα τῷ ὑπαγορεύει ἢ ἴδια αὐτοῦ κρίσις. (*)

Η ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Πλανώμενος ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου μετὰ τοῦ νέου Λόρδου Γουλιέλμου Σ***, δευτεῖς εἶχε φιλοφρονῶς ἀναλαβεῖ νὰ με ξαναγῆσθ, παρετήρησα κατὰ μίαν γωνίαν τῆς πλατείας τοῦ Τραπαλγὰρ πλῆθος πολὺ συνηγμένον. Τοῦτο δὲν εἶχε τί τὸ παράδοξον, διότι αἱ τοῦ Λονδίνου ὁδοὶ καὶ πλατεῖαι εἰσι πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἀπέραντος πλήθος συναγωγῆ. Εἴλκυσεν ὁμοῦ τὴν προσοχήν μου ἐπιγραφή τις ἣν διέκρινον ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τοῦ λαοῦ, καὶ ἣτις ἐφαίνετο οὕσα τῆς συρροῆς ἐκείνης ἢ ἀφορμῆ. Ἦτον δὲ ἡ ἐπιγραφή Η ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

— Ὅτι ἡ ἐντελής εὐδαιμονία εἶναι σπανία ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἠξευρον, εἶπα εἰς τὸν Λόρδον Σ***. Ὅτι δὲν εὐρίσκεται ἴσως οὐδὲ εἰς τῶν ἀνθρώπων ἐντελῶς καὶ διαρκῶς εὐδαιμών, καὶ ἐτι ὀλιγώτερον ὀλόκληρος οἰκογένεια, τὸ πιστεύω. Ἄλλ' ὅτι, εὐρεθὲν ἄπαξ τὸ σπάνιον τοῦτο φαινόμενον, ἤθελεν ἐκτεθῆ εἰς τὰς ὁδοὺς ὡς ὁ Ὀραγκουτάνος καὶ ὡς ὁ Ἱπποπόταμος, τοῦτο δὲν τὸ περιέμενον οὔτε ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας τὴν . . . τὴν . . . φιλοσοφίαν.

— Τὴν ξενотροπίαν, ἤθελες νὰ εἰπῆς, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ Γουλιέλμος.

— Ἐστω, εἶπα ἐγώ. Ἡ λέξις διὰ τὴν περίστασιν δὲν εἶναι πολὺ ἀσπληρά. Ἀλλὰ δὲν πλησιάζομεν, νὰ χαρῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐξ αὐτοψίας διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἀμφιβάλλω ἂν καὶ εἰς τὴν στιγμήν ταύτην, ὅταν προσχάινοντα περιέστηνται ὅλα τὰ περιτρίμματα τῶν ὁδῶν, εἶναι πολὺ εὐδαιμόνες;

— Ὡ! νομίζω ὅτι ἡ δημοσιότης δὲν τοὺς ἐνοχλεῖ παντελῶς, ἀπήνησε γελῶν πάντοτε ὁ Γουλιέλμος. Ἄλλ' ἄ: πλησιάζομεν.

Καὶ ἀνεμίγημεν εἰς τὸν ὄχλον. Ἐλθόντες δὲ πλησίον, εἶδαμεν ἐπὶ τροχῶν ἐστηριγμένον εὐρύχωρον κλωβίον ὡς μικρὸν θάλαμον, καὶ ἐν αὐτῷ ζῶων διάφορα εἶδη, τῆς κίβωτου ἐπιτομῆν ἢ ἀπόσπασμα. Μέλαινα καὶ καλλίτριξ γαλῆ ἐκάθητο εἰς τὸ μέσον, βεβυθισμένη εἰς τροφηλὴν ὑψηλότητα, καὶ οἱ ἡμίκλεισοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπεδείκνυον ὅτι τὸ ἐπίθετον εὐδαιμών εἰς τοῦτο κἂν τὸ μέλος τῆς οικογενείας ἐντελῶς ἐρρημόζετο.

Πλησίον δὲ τῆς γαλῆς ἐσκήρτα ζωτῶν κυνάριον, ἐνίστε τρίβον τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν ῥάχιν τῆς, ἐνίστε δάκνον μεἶακρους τοὺς ὀδόντας τὰ αὐτὰ ἢ τὴν οὐράν τῆς, ἐν ᾧ

(*) Ὁ ἰδιοκτήτης τῶν χειρογράφων καὶ ἐρμηνευτὴς τῶν ἱερογλυφῶν μᾶς ἀπέλει ἐν τῷ Ἄρθρ 381 τοῦ Τηλεγράφου. Ἄ: μ.β. ὀβελίσκος δὲ τὸν περιφρονῶμεν, ἂν κακοῦργησεν ευκοραντῶν, δὲ τὸν ἐνάξιμον.

ναται νά φανῆ οἰκεῖος καί εἰς τοὺς δυναμένους νά μιμῶνται αὐτοὺς τσοῦτον εὐστόχως, ἂν ὄχι καί νά τοὺς ὑπερβαίνωσι.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ο ΑΥΘΑΔΗΣ ΑΙΣΤΗΣ. Πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀστynomίας ἐν τῷ μεγάλῳ καταγωγίῳ τῶν ἐθνῶν, τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τοῦ Λονδίνου, δλόκληρον τὸ κρυστάλλινον κατὰστημα περιεκυκλώθη ὑπὸ συνεχοῦς ἡλεκτρικοῦ τηλεγράφου, ἔχοντος εἰς ἐκάστην τῶν ἐσόδων ἀνά ἓνα σταθμόν, ὥστε ἅμα διὰ μιᾶς ἐξ αὐτῶν ἤθελεν εἰσελθεῖ τις φαινόμενος ὑποκτος, νά εἰδοποιῶνται οἱ φύλακες ὄλων τῶν θυρῶν, ὅπως προσέχουσιν ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐξοδόν του. Τὸ ὑπουργεῖον ἔδωκε τὴν μεγίστην ἐπισημότητα εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, πρὸς γινῶν ὄλων τῶν ἐχόντων συμφέρον. Ἄλλ' εἰς ἐξ αὐτῶν, κλέπτῃ καὶ ληστῇ διαδόχτος ἐν Σκωτία, καὶ κατορθῶν νά διαρεῦγῃ πάντοτε τὴν ἀγρυπνίαν τῶν νόμων, ἔγραψεν ἐσχάτως πρὸς τὸν ὑπουργόν τῶν Ἑσωτερικῶν ὅτι ὄλοι αὐταὶ αἱ προφυλάξεις εἰσὶν ἐντελῶς μάταιαι, διότι αὐτὸς σκοπὸν ἔχει νά κλέψῃ ἀπὸ τὴν ἐκθεσιν ἀντικείμενόν τι ἀξίζον τριακοσίας χιλ. δραχμῶν, καὶ ὅτι προσκαλεῖ τὸν ὑπουργόν καὶ τὴν ἀστυνομίαν του νά προσέχωσι καλῶς, διότι ὄλοι οἱ τῆς γραφοὶ δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσωσι νά ἐκτελέσῃ τὴν προθεσίαν του.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΝ ΑΓΡΑΙ.

Ἐπι τῆς κυριωτέρας πύλης τῆς ἐν Ἰνδία πόλεως Ἄγρας, ἀναγινώσκεται ἡ ἑφεξῆς ἐπιγραφή·

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ αυτοκράτορος Ἰουλέφ, ὄνω χιλιάδες διαζυγίων ἐγένοντο δικαστικῶς, ἐξ ἀμοιβαίας συναινέσεως. Ὁ αυτοκράτωρ, ἀγανακτῆτας ἐπὶ τῇ διαφθορᾷ ταύτῃ, ἀπηγόρευσε τὰ διαζύγια. Ἄλλὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν γάμων ἠλαττώθη κατὰ τρεῖς χιλιάδας, ἢ ἔφησε δὲ ὑπερβαλλόντως ἡ κακοήθεια τριακοσίων γυναικῶν, φαρμακεύσασαι τοὺς συζύγους αὐτῶν, καὶ ἑβδομήκοντα πέντε ἄνδρες, δολοφονήσαντες τὰς ἰδίας συμβίας, κατεδικάσθησαν εἰς τὸν διὰ πυρὸς θάνατον. Ἡ ἀξία τῶν καταστραφέντων ἐπίπλων ἐντὸς τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν ὑπερέβη τὰ τρία ἑκατομμύρια ρουπιδίων. Ὁ αυτοκράτωρ σπεύσας ἐπέτρεψεν ἐκ νέου τὰ διαζύγια.

ΒΡΟΧΗ ΙΧΘΥΩΝ ΚΑΙ ΚΟΓΧΥΛΙΩΝ.

Παράδοξά τινα γεγονότα ἐλκύουσι τσοῦτω τὴν προτοχὴν ἐκείνων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων συμβαίνουσιν, ὥστε δὲν ἐγκύπτουσιν ὅσον δεῖ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν αἰτίων ἐξ ὧν προήλθον. Ἐξ αἰτίας τῆς ἀμελείας ταύτης πολλὰ μυστήρια τῆς φύσεως μένουσιν ἀνεξήγητα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ θαυμασιώτερον ἴσως εἶναι αἱ

κατὰ τινὰς ἐπαρχίας τῆς Σκωτίας ἐπαναληφθεῖσαι βροχαὶ ἰχθύων. Δὲν θέλομεν ἀναφέρει ἐνταῦθα πλὴν ὀλίγας τινὰς, καὶ ταύτας ἐξ ἐκείνων ὄσαι συνέβησαν ἐπὶ τῆς παρελθούσης καὶ τῆς ἐνεστῶσης ἑκατονταετηρίδος. Τὸ 1721 ἔτος, κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Ἀργύλην, ἔπεσαν ἐπὶ μικροῦ τινος λοφίσκου ἀφῶαι (ἀρίγλαι) ὑπερμεγέθεις. Οἱ κάτοικοι τοῦ παρακειμένου ὄποστατικοῦ, καταπληχθέντες, ἔστειλαν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην αὐτοῦ, εἰς Ἐδερβούργον, τινὰς τῶν νεφελογενῶν τούτων ἰχθύων. Ἐπιστήμων δέ τις μεταβάς ὄπου ἐγένετο τὸ θαῦμα, δὲν ἔμαθεν ἄλλο εἰμὴ ὅτι εἶχε πνεύσει ἄνεμος σφοδρότατος, καὶ ὅτι τὸ λοφίδιον ἐφ' οὗ εὑρέθησαν αἱ ἀφῶαι, κείται πληρίον πορθμοῦ τινος, λέγεται *Μερρόλιτ* καλουμένου, βρύντος ἰχθύων.

Τὸ 1817 εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν τῆς Σκωτίας, τὴν Ἀππίνην, ἠγέρθη καίλαψ βίαιος, διαρκέσας πολλὰς ἡμέρας. Πρὸς τὸ ἑσπέρας τῆς δευτέρας, ἡ βροχὴ εἶχε κατασταθῆ ῥαγδαιστάτη, τὴν δὲ τρίτην ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον θερμῇ. Παιδιά τινὰ παρετήρησαν μέγαν ἀριθμὸν ἀερίων διεσκορπισμένων ἐπὶ τῆς γῆς, μικρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Τὸ μέρος ὄπου εὑρέθησαν δὲν ἰπέχει πολὺ τοῦ πορθμοῦ *Λόχ Βέραν*. Πιθανὸν ἄρα ὅτι οἱ ἰχθύες εἶχον ἀναρπαθῆ ἐκεῖθεν ἀπὸ τὴν θύελλαν. Ἐνδέχεται ἐπίσης νά ἀνηρπάσθησαν καὶ ἀπὸ ἄλλον πορθμόν, τὸν *Αἰντε Λόχ*, τρία μίλλια ἀπέχοντα. Ναι μὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῷ μεταξὺ γαῖαι, τριακοσίους πύδας ὕψηλότεραι τῆς θαλάσσης· ἀλλ' ἡ δύναμις, ἡ ἀνασπασασα τσοῦτην ποσότητα ἰχθύων, καὶ διασκορπίσασα ἐν εἰδει βροχῆς τὴν μετ' αὐτῶν θάλασσαν, ὑπῆρξεν ἀναμφιδόλως τσοῦτω μεγίστη, ὥστε ἀνύψωσεν ὑπεράνω τῶν βουνῶν καὶ θάλασσαν καὶ ἰχθύας.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐπανελήθη καὶ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Κινρὸς, πλησίον τοῦ *Λόχ Λέβεν*. Καὶ ἐκεῖ ὑποτίθεται ὅτι αἱ καταπετούσαι ἀφῶαι εἶχον ἀνασπασθῆ ἀπὸ τὴν παρακειμένην θάλασσαν.

Περὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἐποχὴν, βροχὴ κογχυλίων ἔπεσεν εἰς Ἰρλανδίαν, κατὰ τὴν κομητείαν Κιλδάρην. Ἡ θάλασσα ἦτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ἄκρον τεταραγμένη, καὶ εἶχε πλημμυρῆσαι καθ' ὑπερβολήν.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΖΩΩΝ.

Ὁ Κ. Σούλτς, περίφημος σοφὸς τῆς Γερμανίας, σχολιάζων τὴν περὶ ζώων ἱστορίαν τοῦ Ἀριστοτέλους λέγει, ὅτι ἂν καὶ τὰ πτηνὰ, ἐξ ὄλων τῶν σπονδυλοειδῶν ζώων, εἶναι τὰ ἦττον μακρόβια, ὑπάρχουσιν ὄμως μεταξὺ αὐτῶν παραδείγματα τινὰ μακροβιότητος σχεδὸν ἀπίστευτα. Τὸ 1633 εἶχε μεταφερθῆ ἐξ Ἰταλίας εἰς Γαλλίαν ψιττακὸς ὄστις ἔζη τὸ 1743, εἶχε, δηλαδή, ἠλικίαν ἀνωτέραν τῶν 110 ἐτῶν. Ἄλλοτε ὄμιλῶν περὶ ἰχθύων λέγει, ὅτι ἰχθύς τις ἀγρευθεὶς τὸ 1497 ἐντὸς τινος δεξαμενῆς ἔφερε περὶ τὸν λαιμὸν κρίκον χαλκοῦν, ἐφ' οὗ ἦτο κεκαταγμένον ὅτι εἶχεν ἐμβληθῆ ἐκεῖ πρὸ 267 ἐτῶν. Ὁ Βυρῶν βεβαίῳ ὅτι αἱ φάλαιαι ζῶσι χίλια ἔτη· ἀλλ' ὁ Κ. Σούλτς ὑποθέτει ὅτι λανθάνεται ὁ ἔνδοξος ὄστος φυσιολόγος.